Det, der bestaar.

Vor Guds Ord bestaar evindelig. (Es. 40, 8).

Vidnesbyrdet og det nye Liv.

Men de troendes Mængde havde eet Hjerte og een Sjæl; og end ikke een kaldte noget af det, han ejede, sit eget . . . Og med stor Kraft aflagde de Vidnesbyrdet om den Herres Jesu Opstandelse. A. Ger. 4, 32 og 33.

Læs Kap. 4, 32—37.

Apostlene og deres Trosfæller fik, hvad de bad Gud om, og mere til; her fortælles, at de aflagde Vidnesbyrdet om den Herres Jesu Opstandelse med stor Kraft—altsaa ikke blot med Frimodighed.

Og saa det nye Liv, et Menighedsliv, som Verden før var fremmed for, tænk: De troendes Mængde havde eet Hjerte og een Sjæl; og end ikke een kaldte det, han ejede, sit eget!

Apostlenes Forkyndelse af Guds Ord kaldes her Vidnesbyrd om Jesu Opstandelse.

Vidnesbyrdet gav Talen Kraft; Vidnesbyrd kan den aflægge, som personlig har oplevet noget, og det havde Apostlene jo; de havde været med Jesus i flere Aar, de havde set ham lide og dø, og endelig havde de set ham med Korsmærkerne; efter at han var opstanden.

Men hvorfor mon de i deres Vidnesbyrd særlig lagde Vægt paa deres Herres Opstandelse?

Jo, for hans Liv, Lidelse og Død paa Korset som en Forbryder, det vidste Hvermand jo da noget om, men var han opstanden? eller var han forbleven død?

Paa hans Opstandelse beroede deres Tro paa ham som Herre og Frelser, og alene Overbevisningen om dens Virkelighed kunde give dem Mod og Kraft til at forkynde ham for Verden som Frelser.

Sandheden i hele Jesu Liv, og hvad han havde lært og talt til sine vordende Apostle, beroede paa hans Opstandelse; den var Kronen paa det Frelserværk, han var kommen til Jorden at udføre.

Og derfor var det netop ogsaa Jesu Opstandelse, Modstanderne løb Storm imod og søgte at lyve ud af Verden.

Det var saaledes Hensynet baade til Apostlene og andre troende selv og til Modstanderne, der gjorde Krav paa, at Opstandelsen fik den fremskudte Plads i Apostlenes Vidnesbyrd.

Og lad os her i Forbigaaende bemærke, at selv i de seneste Tider er Jesu Opstandelse bleven angreben fra Vantroens Side; den er Djævelen en Torn i Øjet.

De troende havde bedet Herren om at udrække sin Haand til Helbredelse, Tegn og Undre; ogsaa i saa Henseende hørte Herren deres Bøn, hvad vi vil se om senere.

Men her læser vi om noget, der virkede maaske lige saa mægtigt som Tegn og Undre — det nye Menighedsliv; det var i Virkeligheden ogsaa et Naadesunder.

Lad os lægge nøjere Mærke til, hvorledes det nye Liv yrer sig.

Vi læser, at de troendes Mængde havde eet Hjerte og een Sjæl,—dette Udtryk forstaas vistnok bedst uden videre Forklaring.

Videre læser vi, at end ikke een kaldte noget af det, han ejede, sit eget; men de havde alle Ting fælles.

At dette dog ikke betyder, at de gjorde sig ejendomsløse, det ser vi af Udtrykket: „Ingen kaldte det, han ejede, sit eget;" de ejede noget, men de kaldte det ikke deres eget.

Det samme ses af et andet Udtryk: „Der blev uddelt til enhver, efter hvad han havde Trang til"; altsaa fordeltes Ejendommen ikke ligelig iblandt de troende, men de trængende iblandt dem fik i Forhold til deres Trang.

Og for at Trangen skulde kunne mødes, saa der ingen trængende blev iblandt dem, solgte „alle de, som var Ejere af Jordstykker eller Huse," disse og overlod, hvad de solgtes for, til Apostlene at uddele.

Rimeligvis var de Jordstykker og Huse, som solgtes, saadanne, som ikke personlig beboede eller brugtes af Ejerne.

Videre lægger vi Mærke til, at Salget og Overgivelsen af Salgssummen ikke var paabudt eller tvungen, men frivillig, hvad der fremgaar af Apostlen Peters Ord til Ananias: „Var det ikke dit, saa længe du ejede det, og stod ikke det, som det blev solgt for, til din Raadighed?" (næste Kap.).

Hovedsagen var, altsaa, at ingen „kaldte noget af det, han ejede, sit eget," og at enhver fik, „efter hvad han havde Trang til."

Hele det her beskrevne Liv var et Udslag af Efterlevelse af det gamle Bud: „Du skal elske din Næste som dig selv."

Dette Billede af det nye Liv i Guds Menighed kunde visselig tjene som Eksempel for hele det menneskelige Samfund, og hvis det blev efterlevet, vilde det gaa saaledes alle Vegne, at „der blev ingen trængende", thi Gud lader stedse Jorden frembringe overflødigt til at tilfredsstille alles Trang.

Men vi vil kun anvende det paa de troende; for os skal det være Forbillede — ikke Lov — thi det var jo frivilligt. Læg dig blot det flere Gange nævnte Ord paa Sinde: „End ikke een kaldte noget af det, han ejede, sit eget."

Om dette Ord blev taget til Følge, saa fik Guds Menighed nok til baade at afhjælpe Medlemmers Trang og til Guds Riges Arbejde baade hjemme og ude.

Der nævnes særlig een, Josef, som af Apostlene fik Tilnavnet Barnabas, der solgte en Jordlod og bragte Pengene og lagde dem for Apostlenes Fødder.

Aarsagen til, at han nævnes fremfor andre, som handlede lignende, var rimeligvis denne, at han var mere end almindelig kendt og virksom i Menigheden. Han omtales som „en god Mand og fuld af den Helligaand og Tro", han rejste til Øen Kypern, hvorfra han var, at hente Paulus, og siden var han med denne paa Missionsrejse gennem Lilleasien.

Hvad Gud vil sige os gennem Krigen i Europa.

Af P. Waldenstrøm.

II.

Men har da vort Folk saa mange Synder at bekende? — Ja, her maa vi sige med Profeten: Vore Synder gaar over vore Hoveder. Tænk paa den forfærdelige Mammonsdyrkelse, som i den nuværende Tid behersker netop de saakaldte kristne Folk — deriblandt ikke mindst vort eget Folk. Og det ikke blot saadanne, som blot er Navnkristne, men ogsaa saadanne, som bekender, at de for Alvor tror paa Kristus. Hvilken Kamp for at vinde er der ikke, hvilken Jagen efter at blive rig, selv om det sker paa Uretfærdighedens Vej, blot det sker saaledes, at den borgerlige Lov ikke kan faa fat paa det?

Her i Stockholm havde jeg en Ven, en rigtig flink, troende Mand. Han blev paa en Tid, hvor der var Opsving i Bygningsvirksomheden, draget ind i Spekulationer og Svindlerier. Han havde Lykke med sig, og hans Formue voksede meget hurtigt. Hvad blev Følgen deraf? Den, at det gik mere og mere tilbage med hans aandelige Liv. Gud fik ham dog reddet. Han lod ham ved en andens Bedragerier miste alt, hvad han havde vundet. Da sagde han til mig: „Lektoren kan ikke fatte, hvordan jeg havde det i den Tid. Jeg havde ikke Sans for andet end Spekulationer, for at vinde og fortjene. Naar jeg sad og skulde høre Guds Ord, dansede Tusindkronesedlerne stadig for mine Øjne". Ja, saa langt kan Mammonsdyrkelsen komme. Det stoppede for den Mand. Gud rev alt i Stykker for ham. Han blev atter gudfrygtig, som han havde været før. Men nu peger Gud paa os. Intet Menneske ved, hvem der om en Uge eller to er fattig af dem, som nu er rige og mægtige, og som siger i deres Overmod som Manden i Evangeliet: „Min Sjæl! nu har du Forraad nok for mange Aar, gør dig gode Dage, æd, drik og vær glad." —

Mammonsdyrkelse og Nydelsessyge staar i nøje Sammenhæng med hinanden. Og hvilken Nydelsessyge er der ikke! Det er forfærdeligt at lægge Mærke dertil. Hvilken Overdaadighed i Levevis! Jeg har oftere hørt Udlændinge, som jeg har talt med, især Tyskere, sige: „Har det svenske Folk virkelig Raad til at leve saadan? Naar man kommer ind paa Restauranterne i deres større Stæder og ser alle de Champagneflasker og andre berusende Drikke, ser, hvor der fraadses og drikkes, da maa man spørge: Hvor tager de dog Pengene fra?" — Og hvilken Luksus er der ikke, hvilken Jagen efter at være moderne? Ligegyldigt, om Dragten passer, om man har Raad til at købe den eller ej. Det er moderne, derfor maa det være saaledes. Har man ikke Penge, tager man paa Kredit. Og er man senere ude af Stand til at betale — det faar være.

Naar man ser dette og ikke blot ser paa dem, der lever rask væk paa den almindelige Verdensmaner, men ogsaa lægger Mærke til de troende, saa kan man vel blive forfærdet og komme til at spørge: „Herre, hvor skal dette ende?" Men det ser ud til, som om dette Luksusvæsen ogsaa tager saadan Overhaand blandt de troende, saa der ingen er, der tænker paa at vogte sig og standse. Alle følger med, saa langt som det er muligt. Undtagelserne er ikke mange. Og de Undtagelser, der er, kommer vel nærmest af Mangel paa Penge og Kredit.

I nær Forbindelse hermed staar en utrolig vidt udbredt Uretfærdighed i Handel og Vandel: At laane og ikke betale tilbage, men stille sig gnaven overfor den, der har noget at fordre, ifald han minder derom; at tage paa Kredit for at leve over Evne og siden lade Købmanden, der gav Krediten, klare sig, som han kan — hvor sædvanligt er ikke det te? Og hvordan er det med dig? Den Frakke, du har paa, de Sko, du træder i, er de betalt? Den Mad, du spiser, er den betalt? Her er et Punkt, mine Venner, som er forfærdeligt. Og hvis man spurgte Købmanden eller fik Lov at se i hans Bøger, da skulde man gøre saadanne Opdagelser, saa man maatte forbavses over den Uretfærdighed og den dermed forbundne Samvittighedsløshed, som de aabenbarer. Men det synes at være en død Samvittighed. Det rører dem ikke. Men alt kommer igen, naar de en Gang skal aabenbares for Kristi Domstol.

Ser vi videre paa den Uretfærdighed, som bedrives gennem Sladder, Løgn og Bagtalelse, saa kommer man til et endnu mere gruopvækkende Resultat. Der er ikke mange der tænker paa, at de fleste og værst Synder ikke med Tungen. Naar den er optændt af Helvede, fætter den hele Livet i Brand, siger Jakob. Men hvem agter saa nøje paa, at man henkaster et Ord? Ord er jo blot Ord. Nej, min Ven, Ord er Virkelighed. Ord har Vinger. Ord bliver til Lynnedslag. Jeg skrev en Gang: „Om et Menneske gaar ind til en Skomager og der i al Hemmelighed, dreven af Nød, stjæler et Par Sko — det forstaar man, hvad er. Men om nogen ved at bagvaskede Skomageren berøver ham hans Kunder og fætter ham i Miskredit og derved volder ham større økonomisk Skade, end om han direkte stjal 100 Par Sko, hvem agter paa det?" At ikke de ugudelige agter det for noget, det maa man ikke forundre sig over. Men hvordan er det med de troende? Hvordan er det med dig? Det er frygteligt at tænke herpaa. Og det værste er, at der er saa faa, som forstaar det eller gør sig nogen Samvittighed derved. Der ties ogsaa altfor meget derom i Prædikener. De fleste tænker, at naar de ikke gør sig noget Samvittighed derved, er det ikke Synd.

Der var en Gang en ung Kvinde, som kom til mig fuld af Angst. Hendes Fader havde forført hende til Utugt og bildt hende ind, at „blot hun ikke holdt det for at være Synd, saa var det ikke Synd." Men nu var hun vaagnet. „Ja," siger en eller anden, „det var jo da ogsaa en forfærdelig Synd." Men ved du da ikke, at Synd er Synd, hvad for et Guds Bud det saa end er, du har syndet imod? Den, der har syndet mod et af Buddene, er skyldig i dem alle, siger Apostelen. Saadan er Guds Dom.

Ser jeg videre paa den Drukkenskab, som hærger vort Land, saa bliver det en mørk Tavle. Man kan paavise, at Nydelsen af Brændevin er gaaet ned, men man kan ikke paavise, at Nydelsen af Alkohol er gaaet ned, thi Alkohol findes der ogsaa i andre Drikke end Brændevin. Og naar det gaar ned paa det ene Hold, saa gaar det op paa det andet.

Men der er en anden Side af det almindelige Liv, som men i offentlig Tale gerne plejer at gaa forbi, og dog er det en Sag, som paa det allerdybeste sænker den enkelte og hele Folket ned i Fordærvelse. Det er den Liderlighed, som grasserer og synes at faa mere og mere Fart. En Mand er snart saa langt fra at blues ved at have forført en Kvinde, at han tværtimod er stolt derover. Her i Stockholm og andre større Stæder har man en særskilt Afdeling af Politiet, som skal passe paa Skøger — for paa bedst mulig Maade at levere de vellystige Mænd ufarligt Kvindemateriale. Og der findes et særligt Kontor, hvor saadanne Kvinder undersøges ofte og paa det nøjeste. Og efter disse Kvinder løber saa paa Stockholms Gader fattige og rige, dannede og udannede, ulærde og lærde, simple og højt staaende Mænd — ikke blot ugifte, men ogsaa gifte — og det uden at blues, uden at have Samvittighedsnag, ja leende ad alle Advarsler og spottende dem, der søger at advare. Hvad tror man, at Gud tænker, naar han ser ned paa dette fra sin Himmel?

Man taler om de aftagende Ægteskaber. Ja, dette er en sørgelig Ting i og for sig. Men det har en endnu sørgeligere Side, som Mennesket sjælden tænker paa, og det er det vellystige Liv udenfor Ægteskabet. Endnu kan det vel ikke være saa vanskeligt for en Mand at faa en Jomfru til Hustru. Men for en Kvinde at faa en Svend til Mand — o, jeg vil ikke tale om det. Dog ret snart kan det komme dertil med Kvinderne, som en Københavner en Gang sagde til mig: „I København staar det saadan til, at med faa Undtagelser er enhver Kvinde til Fals."*) Hos os i Sverige er mere end hvert syvende Barn, der fødes, uægte. Tror nogen, at disse Synder ikke skriger fra Jorden op til den levende Gud? Jo, de stiger op og de fylder Folkenes Syndemaal, indtil den Dag kommer, da Maalet er fuldt og vendes om.

Men endnu en anden — en væmmelig Side — lad os ikke gaa uden om den, hvor modbydeligt det end kan være at tale derom. Jeg mener den Utugt, som bedrives indenfor Ægteskabet. Der gives, der sælges og der anvendes visse Midler, som ved at bruges skal forhindre, at der kommer Børn, enten de faa er i Ægteskabet eller udenfor det. Man lever efter Kødets Begæringer, og Hustruen gør egentlig Tjeneste som Skøge for sin Mand. Tror nogen, at Gud ikke ser saadant?

Der var for nogle Aar siden i en lille Provinsbyhistad en Forretning, der drev Handel med disse saakaldte Præventivmidler. Forretningen voksede mere og mere. Det blev ved Lov forbudt at annoncere saadanne Præventivmidler, men Kataloger og Prisfuranter sendtes ud med Posten og spredtes ved Hjælp af Agenter over hele Landet. Den lille Forretning fik saadan Fremgang, at den flyttede og er nu her i Stockholm paa en fremtrædende Handelsplads. Den er vel kendt af Politiet, ogsaa af det saakaldte Sædelighedspoliti. Den har en særskilt Afdeling for Mænd og en anden for Kvinder. Mine Venner tror I, at Gud i Længden vil se paa dette uden at hjemsøge det?

Det sædelige Forfald er forfærdeligt, og det bærer sig ikke ad som før, holder ikke fine Veje i Mørket erkendende, at det er Synd og Skam og at man blues derved. Nej, nu træder Liderligheden frem i Lyset og fordrer at blive anerkendt som berettiget. Ingen Mand mister da heller noget af sin Anseelse ved at være kendt som Horkarl. Han bærer sit Hoved lige højt i hvilket som helst Selskab.

I Malerier og Billedhuggerarbejder fremtræder Liderligheden saa aabenbart, som man kan tænke sig. Da for en Del Aar siden den kongelige Opera blev bygget, skulde dens Spisesal dekoreres. Og hvilke Motiver valgte man da dertil? Storartede Billeder af Sveriges herlige Natur? Ingenlunde. Opløftende Billeder fra Sveriges berømmelige Historie? Ingenlunde. Skønne, ædle Billeder fra Folkets Arbejde og dets hjemlige Liv? Ingenlunde. Nej, man malede liderlige Billeder fra det gamle Grækenlands Forfaldstid, da det stod paa Grænsen af sin Undergang. Disse Dekorationer findes der endnu den Dag i Dag: Utugtsscener, Voldtægtsscener, Fylderiscener fra en hedensk Nations Dekadenceperiode. Dette er værdige Motiver for Malerier i en af den svenske Kunsts mest fremragende Anstalter.

Hvad er for øvrigt for Tiden disse Kunstanstalter, disse Teatre? De er af den Art, og Folket af samme Art, at naar der gives et virkeligt godt Skuespil, gaar ingen hen og ser det. Folk bryder sig ikke derom. Nej, skal man vente at kunne samle Folk, saa maa det være noget raffineret: Mordscener, liderlige Scener, Ægteskabsbrud osv. Saadant noget tiltrækker Folk.

Og saa disse Romaner. Læser noget Menneske nu til Dags gode Romaner, som f. Eks. skildrer den ædle Karakter, det sædelige Liv, det kristelige Familieliv? Nej, der maa være noget liderligt med i det. Og jo mere Liderlighed, jo mere blodbrydende Ting, desto bedre. Det maa være Detektivromaner, Røver- og Ægteskabsbrudshistorier. Saa sluges de baade af unge og gamle, Mænd og Kvinder, dannede og udannede. Og hvis nogle endnu skammer sig ved at sætte dem paa Bordbordet, saa har de dem i Skrivebordsskuffen. Tror man, at Gud ikke ser det?

Dette giftige Arbejde har fortsat sig i mange Aar, og man har let at alle Advarsler, gøglet alle Formaninger bort og betragtet dem som bare Snak. Ja, selv i Rigsdagen har man hørt Personer, det svenske Folks Repræsentanter, drive Spot dermed, uden at en Kammerat har reist sig og protesteret eller er gaaet sin Vej, og uden at Formandens Klokke er kommen i Bevægelse. I hvilket som helst dannet Selskab kan man høre baade Kvinder og Mænd tale med Henrykkelse om Romaner, som de burde skamme sig ved at have læst blot en Side af.

Dette Forgiftningsarbejde fortsættes fremdeles upaatalt. Forældre køber saadanne Bøger til deres Børn, og medens disse Børn kun nødtørftigt læser ordentlig paa deres Lektier, saa sluger de med Henrykkelse disse Røverhistorier, disse usle Romaner, eller, som de ofte kaldes: Beretninger. Som om disse var andet end Romaner!

Der var for et Par Aar siden her i Stockholm en tolvaarig Dreng, som jeg havde besøgt nogle Gange. Han var en ualmindelig elskelig, gudfrygtig og troende Dreng. Hans Fader fortalte mig, at naar man vilde læse noget for ham af en „Beretning", endog af en, som Forældrene syntes var god, saa sagde han: „Nej, Fader, læs ikke det. Jeg ved ikke, om det er sandt." Han vilde, at man i Stedet for skulde læse noget af Bibelen. Han vilde ikke have Usandheder ind i sig. Ikke sandt, det var en vaagen Samvittighed. „Men" vil en eller anden sige, „det er jo ikke farlige Bøger, vi læser." Nej, at begynde med. Men det gaar saa smaat, lidt efter lidt, til Børnene er bleven rigtige Romanslugere, hvad man aldrig fra Begyndelsen af havde tænkt sig.

Det sædelige Forfald begynder saa smaat og fortsættes derpaa lidt efter lidt, indtil man ligger i Sølen. Drankeren havde aldrig tænkt sig, da han tog det første Glas, at han skulde blive en Dranker. Om nogen havde sagt til Judas Iskariot, da han første Gang tog lidt af Fælleskassen, at han en Gang skulde sælge sin Frelser til hans Fjender, saa havde han sikkert med Afsky vist en saa uhyggelig Tanke tilbage. Men Skridt for Skridt kom det dog dertil. Synden er en Magt, og den, som gør Synd, er Syndens Træl og gaar sin Undergang i Møde.

Det er i saa Henseende med Folkene ganske som med den enkelte. Denne fordærver sig selv gennem sine Synder, og Følgerne kommer ufravigelig, lige saa vist som det er, at naar man saar Tidsler, saa høster man Tidsler og ikke Hvede. Saaledes er ogsaa Guds Domme over Folkene givne gennem deres egne Gerninger. Det er en ufravigelig Retsorden fra Gud, som man ikke kan gøgle eller haane bort. Da Frelseren forudsagde Jerusalems Ødelæggelse, da gøglede Farisæerne og de skriftkloge derad. Men det kom ganske ufravigelig, som han havde talt. Folkets Synders Maal var fuldt og dets Undergang givet.

Findes der da ingen Hjælp? Og hvor findes den? Man taler om den saakaldte Kultur. Dannelsen breder sig jo efterhaanden, og man kan vel vente, at den til sidste skal overvinde disse sørgelige Tilstande? Af, naar har Kulturen vist sig at have Magt over det, Mennesker maa lide under? Aldrig nogen Sinde. Kultur uden Gud er en Forbandelse for Menneskeheden. Og det, som man nu kalder Kultur, Kunst, Videnskab osv., ja, hvad er det vel egentlig? Hvad arbejder denne Kultur paa? Fornemmelig paa at blive af med Gud og Gudstro og den sædelige Ansvarsfølelse. Kultur, husk det, Kultur uden Gud er ingen Velsignelse, men en Forbandelse for Folkene. Ægypten havde en beundringsværdig Kultur. Man graver Gang paa Gang Mindesmærker frem derom. Og de er af en saadan Art, at man ligefrem forbavses derover. Men hvad hjalp denne Kultur mod Folkets Forfald i Ugudelighed og Synd? Det gamle Grækenland havde ogsaa en høj Kultur. Men hvad hjalp den? Folket forfaldt i Ugudelighed og Usædelighed. Kulturen malede mer og mer usædelige Billeder, ganske som den gør nu, udhuggede mer og mer usædelige Buster og Statuer, ganske som det sker nu, opførte mer og mer usædelige Skuespil, ganske som nu. Derved forgiftedes Folket og gik sin Undergang i Møde. Og det gamle Rom, det vældigste Rige, som nogen Sinde har eksisteret paa Jorden! Det ejede en høj Kultur, men hvad hjalp den? Folket forfaldt i Drukkenskab, Liderlighed og Uretfærdighed, ganske som Folk nu, og dets Dom kom. Et Træ, som raadner indenfra, er dødsdømt. Dets Bark alene kan ikke holde det oppe.

Men findes der da slet ingen Hjælp? Jo. Men her hjælper alene et, og det er Syndsbekendelse og alvorlig Omvendelse til den levende Gud og den, han udsendte, Jesus Kristus. Det er, hvad der kan redde vort Folk. Det er, hvad der kan vende Krigens Brand bort fra os, om det endnu er muligt. I For-

*) Dette turde være Overdrivelse. Hvor galt det end ser ud i København — saa galt ser det dog ikke ud. Chr. S.

Nye danske Væggekort.

Nr. X 301.
Med et fint lille Landskab omgivet af Rosenblade ophøjet paa mørk Felt. Tekst „Gud er vor Tillid og Styrke". Størrelse 8 x 10 Tommer. Pris 25 Cents. 5 for $1.00.

Nr. X 305.
Med ophøjede udsprungne Asters paa mørk Felt og med følgende Tekst i hvidt: „Kast al eders Sorg paa Herren". Størrelse 9 x 12 Tommer. Pris 25 Cents. 5 for $1.00.

Nr. X 310.
Mørk Fløjls Kort med en Brombærranke og modne Bær som Forsiring. Tekst: „Gud velsign vort Hjem!" Størrelse 8 x 10 Tommer. Pris 25 Cents. 5 for $1.00.

Nr. X 205.
Smukt Fløjls Væggekort med Klaser af modne Druer og følgende Tekst i hvidt: „Af Naade ere I frelste". Størrelse 6 x 9½ Tommer. Pris 20 Cents. 6 for $1.00.

Nr. X 110.
Med udsprungne Krokus i prangende Farver paa mørk Baggrund. Tekst „Herren er trofast". Størrelse 6 x 7½ Tommer. Pris 15 Cents. 4 for 50 Cents.

Nr. X 115.
Udsprungne Vandlilier med Blade i naturlige Farver. Mørk Fløjls Baggrund med Tekst: „Min Naade er dig nok". Størrelse 6 x 7½ Tommer. Pris 15 Cts. 4 for 50 Cents.

Nr. 603.
Rødt eller grønt Fløjls Væggekort med presset Rand. Foroven en ophøjet cirkelruned Ramme hvori et smukt lille Landskab. Forneden følgende Tekst i hvidt: „Gud Herren er Sol og Skjold" Sal. 84, 12. Størrelse 5½ x 9½ Tommer. Pris 15 Cents. 2 for 25 Cents. 9 for $1.00.

Nr. 603 A.
Samme Slags Kort som Nr. 603 men med følgende Tekst: „Af Naade ere i frelste" Ef. 2, 8. Pris 15 Cts. 2 for 25 Cents. 9 for $1.00.
Faas sorteret med Nr. 603 om ønskes.

Nr. X 415.
Med ophøjede Roser i naturlige Farver paa mørk Fløjls Baggrund. Tekst i hvidt. Størrelse 9 x 12 Tommer. Pris 30 Cents. 4 for $1.00.

Nr. X 420.
Med blegrøde eller gule Valmuer paa Fløjls Baggrund. Tekst „Guds Naadegave er evigt Liv.' i hvidt. Størrelse 9 x 12 Tommer. Pris 30 Cents. 4 for $1.00.

Nr. X 430.
Med Landskabsbillede i smukke Farver, samt en Kvist af vilde Roser. Tekst „Herren er min Hyrde, mig skal intet fattes" paa Baggrund af mørk Fløjl. Størrelse 9 x 12 Tommer. Pris 30 Cents. 4 for $1.00.

ANDRE VÆGGEKORT MED DANSK TEKST.

Nr. 650—D. Raphaels Engle. 8 12 Tommer stort. Svært Karton med Sølvrand. Assorterede Tekster i Sølvtryk. Pris per Stk. 20 Cents. 6 for $1.00.

Nr. 875. Væggekort i Korsform. Størrelse 7½ x 12 Tommer. Paa Midten „Ecce Homo" omslynget af Ranker med Løv. Forneden et Bibelsprog. 2 forskellige. Pris 15 Cents. 2 for 25 Cents. 9 for $1.00.

Nr. 8033. Fire forskellige kristelige Allegorier i smukke Farver og med tilsvarende Bibeltekst. 7 x 9¼ Tommer. Per Stk. 15 Cents. Per Sæt 50 Cents. Per Dus. $1.20.

Nr. 231. En ældre Serie meget smukke Væggekort, 10 x 7½ Tommer, med Roser i naturlige Farver paa lys Baggrund. 4 forskellige Skriftsprog paa Dansk i fin Sølvtryk. Oprindelig Pris 25 Cents. Nu 20 Cents Stykket. 6 for $1.00.

Nr. 526. 12 Bibelsprogtavler med Blomster og Landskabsbillede i Stjerneform. Størrelse 5½ Tommer i Firkant. Pris 5 Cents per Stykke. 50 Cts. per Dus.

Stor Rabat paa Partier til Forhandling eller til Brug i Søndagsskoler og Foreninger.

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
BLAIR, NEBRASKA.